

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. S. S., PhD.**, *zastúpeného JUDr. M. S., advokátom*, proti žalovaným: **1/ Súdna rada Slovenskej republiky**, **2/ Minister spravodlivosti Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1/ č. 317 zo dňa 2. júla 2008 a žalovaného 2/ č. 17997/2008-10 zo dňa 10. júna 2008, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 135/2008-71 zo dňa 23. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 135/2008-71 zo dňa 23. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením, uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia, zastavil konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1/ č. 317 zo dňa 2. júla 2008 a žalovaného 2/ č. 17997/2008-10 zo dňa 10. júna 2008. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Dôvodom zastavenia konania bolo, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného 1/ vzhľadom na povahu uznesenia Súdnej rady SR (keď ho nie je možné považovať za individuálny správny akt, dotýkajúci sa práv žalobcu), nemôže podliehať súdnemu prieskumu pred všeobecným súdom, v prípade návrhu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného 2/ konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP.

Hoci rozhodnutie žalovaného 2/ zo dňa 10. júna 2008, č. 17997/2008-10 o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu žalobcovi vydané podľa § 22 ods. 1, 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších prepisov neobsahuje poučenie o možnosti podať opravný prostriedok proti tomuto

rozhodnutiu, z ustanovenia § 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov je podľa krajského súdu zrejmé, že proti nemu v rámci rozkladového konania je prípustný rozklad, žalobca však rozklad proti uvedenému rozhodnutiu nepodal, čím nebol splnený základný predpoklad pre postup súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Krajský súd preto s poukazom na § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil, nakoľko žalobca napáda rozhodnutie, ktoré podľa § 247 ods. 2 OSP nespĺňa predpoklady postupu podľa piatej časti druhej hlavy OSP, a teda nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa žalobcu súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil. Poukázal na obdobný prípad, keď Najvyšší súd SR ako odvolací súd sa nestotožnil s takýmto právnym posúdením veci súdu prvého stupňa (sp. zn. 1 Sžo 114/2008 z 30.10.2008).

Žalobca poukázal na to, že v zmysle t.č. platnej právnej úpravy nemá možnosť fakticky podať proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie žalobcovi riadny opravný prostriedok (pričom takéto rozhodnutie „dočasnej povahy“ môže trvať aj niekoľko rokov). Právo zastaviť činnosť je právom ministra a podľa názoru žalobcu minister pri výkone tohto práva je osobou nezastupiteľnou. Podľa § 58 ods. 1 správneho poriadku je fakticky odňatá možnosť podania odvolania, nakoľko v danej veci neexistuje odvolací orgán, t.j. správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa, ktorý by bol nadriadený žalovanému 2/, t.j. ministrovi. Zároveň žalobca poukázal na to, že vo veci ani nemohol podať rozklad, nakoľko o rozklade by podľa § 61 ods. správneho poriadku rozhodoval vedúci ústredného orgánu štátnej správy, t.j. žalovaný 2/.

Podľa žalobcu minister má na základe svojho postavenia v rámci ústredného orgánu štátnej správy postavenie služobne najvyššej osoby, teda vedúceho ústredného orgánu štátnej správy. Absentuje tu teda orgán oprávnený rozhodovať o rozhodnutiach ministra vydaných v prvom stupni správneho konania.

Na základe uvedeného rozhodnutie správneho orgánu nadobudlo právoplatnosť a bolo možné ho napadnúť žalobou. V tejto súvislosti poukázal na to, že v rozhodnutí žalovaného 2/ chýbalo akékoľvek poučenie o možnosti podať opravný prostriedok a lehote, v ktorej ho je možné podať. Jediným možným efektívnym prostriedkom nápravy, ktorým by žalobca mohol dosiahnuť účinnú ochranu svojich subjektívnych práv v danej veci bola žaloba, ktorú aj podal.

Žalobca pritom zdôraznil, že v danom prípade nepochybne došlo k rozhodnutiu spôsobilému zasiahnuť do práv žalobcu, keďže ide o rozhodnutie, ktorým boli odňaté právomoci žalobcovi súvisiace s jeho výkonom sudcu a v zmysle zákona o súdoch do jeho práv bolo nezákonným a vykonštruovaným spôsobom zasiahnuté za takého predpokladu na výkon funkcie sudcu, a to, že nenastanú dôvody predpokladané zákonom pre zánik tejto funkcie.

Z uvedeného dôvodu sú podľa žalobcu splnené predpoklady a podmienky preskúmania namietaného rozhodnutia súdom všeobecným a v rámci systému správneho súdnictva, nakoľko minister je orgánom verejnej správy a namietaným rozhodnutím zasiahol do subjektívnych práv spadajúcich medzi základné práva a slobody. Súdne preskúmanie nie je možné podľa žalobcu vylúčiť a nebolo možné z uvedeného dôvodu zastaviť konanie podľa § 250d ods. 3 OSP.

Žalobca poukázal na to, že pokiaľ disciplinárny senát v zmysle § 129 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. poruší povinnosť rozhodnúť v lehote v zákone stanovenej o disciplinárnom previnení, rozhodnutie stráca predbežný charakter, nakoľko disciplinárne obvinený sa dostáva do stavu právnej neistoty v svojom postavení a dôsledky takéhoto konania (nečinnosti) a stavu, znamenajú pre neho fakticky trvajúci stav.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že má právo v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy na preskúmanie zákonnosti takéhoto rozhodnutia a súd musí v merite preskúmať a rozhodnúť každú vec týkajúcu sa základných práv a slobôd, aj keď podľa § 248 ods. 3 OSP je vylúčená zo súdneho preskúmavania .

Žalobca písomným podaním zo dňa 20.02.2009, došlým odvolaciemu súdu dňa 26.02.2009, doplnil odvolanie o nasledujúce skutočnosti: Predseda Okresného súdu Michalovce doručil Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky dňa 03.06.2008 prvý návrh na disciplinárne konanie proti žalobcovi podľa § 116 ods. 1 zákona o sudcoch, na základe čoho mu žalovaný 2/ rozhodnutím zo dňa 10.06.2008 pozastavil výkon činnosti sudcu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že minister spravodlivosti môže sudcovi pozastaviť činnosť len v prípade, ak sudcovi hrozí odvolanie z výkonu funkcie, čo však podľa žalobcu nie je možné v prípade disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1, ale len v prípade § 116 ods. 2, z čoho je zrejmé, že žalovaný 2/ rozhodol nezákonne, a aj z tohto dôvodu je jeho rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie sudcu od počiatku nezákonné.

Žalobca písomným podaním zo dňa 24.03.2009, došlým odvolaciemu súdu dňa 01.04.2009, doplnil odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu o ďalšie skutočnosti, o ktorých v čase podania odvolania nevedel.

Poukázal na to, že o skutočnostiach ohľadne nezákonnosti rozhodnutia žalovaného 2/, ktoré ozrejmil v predchádzajúcom podaní zo dňa 20.02.2009, sa dozvedel až po doručení návrhu na jeho disciplinárne konanie (dňa 06.11.2008), teda skoro 6 mesiacov po doručení návrhu na jeho disciplinárne konanie Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky. Už táto skutočnosť o nezákonnom pozastavení výkonu jeho funkcie sudcom žalovaným 2/ je dôvodom pre to, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie žalovaného 2/ bez ohľadu na to, že žalovaný 1/ ho ponechal v platnosti.

Rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného 1/ nie je možné považovať za individuálny správny akt, dotýkajúci sa práv žalobcu, žalobca považuje za nesprávny, pričom krajskému súdu vyčíta, že neodôvodnil, ako k takémuto záveru došiel a jednak, pokiaľ žalovaný 1/ koná ako dovolací orgán, ktorý má právo zrušiť rozhodnutie žalovaného 2/ podľa zákona o sudcoch, potom sa jedná o druhostupňové preskúmovacie konanie sui generis, a v takomto prípade neprichádza do úvahy podanie rozkladu.

Podanie rozkladu, na ktorý poukazuje krajský súd neprichádza podľa žalobcu do úvahy, pretože zákon o sudcoch umožňuje revidovať rozhodnutie ministra prostredníctvom návrhu súdnej rade na zrušenie takéhoto rozhodnutia v rámci odvolacieho konania.

Aj z týchto dôvodov žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ vo svojom písomnom vyjadrení navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť.

Žalovaný 2/ uviedol, že súhlasí s výrokom rozhodnutia krajského súdu, nestotožňuje sa však s obsahom jeho odôvodnenia. Poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného 2/ o dočasnom pozastavení výkonu funkcie je rozhodnutím predbežnej povahy, pričom z ustanovenia § 248 písm. a/ OSP vyplýva, že súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl. 1 Ústavy SR). Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúmava aj zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie a rozhodovanie o žalobách je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej súdy v zásade môžu a musia preskúmať všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Rozsah právomoci súdov pri preskúvaní správnych rozhodnutí je obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúmajú (§ 248 Občianskeho súdneho poriadku). Ide o nasledovné rozhodnutia:

- a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,
- b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenaajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,
- c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenaajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúvanie vylučujú osobitné zákony.

Vylúčenie správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu musí byť výslovné. Platí to aj pre vylúčenie preskúmania zákonnosti postupu správneho orgánu zo súdneho preskúmania. K vylúčeniu rozhodnutia alebo postupu z preskúmania môže dôjsť len osobitným zákonom („rozhodnutie nepodlieha súdnemu prieskumu“). Ak nejde o rozhodnutie, ale len o úkon správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny vzťah k žiadnej osobe, taký úkon nepodlieha súdnemu prieskumu. Základným rozlišovacím znakom takého úkonu je to, že správny orgán nevystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, ale len v pozícii oznamovateľa, inštruktora alebo orgánu zodpovedného za agendu sťažnosti, potvrdení, overení a pod..

V správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré

sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Občiansky súdny poriadok zakotvuje niektoré ďalšie predpoklady, ktoré musia byť splnené, aby súd mohol preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu:

- žaloba musí byť na súde podaná do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu, ak osobitný zákon neustanovuje inú lehotu,
- ak účastník konania nemá právnické vzdelanie, musí byť zastúpený advokátom (až na výnimky vyplývajúce z ustanovenia § 250a Občianskeho súdneho poriadku),
- žaloba musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolaací súd v súvislosti s namietaným rozhodnutím žalovaného^{2/} konštatuje, že takéto rozhodnutie ministra (o dočasnom pozastavení funkcie sudcu) treba považovať za individuálny správny akt, pričom jedným zo základných práv dotknutého subjektu je možnosť domôcť sa svojich práv na príslušnom orgáne v rámci správneho konania, resp. na súde.

Na základe novely zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) – zákon č. 527/2003 Z. z. došlo k rozšíreniu rozsahu pôsobnosti správneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 správneho poriadku sa tento zákon vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Rozsah pôsobnosti správneho poriadku bol citovanou novelou vymedzený nielen pozitívne, ale aj negatívne.

Správny poriadok je treba použiť na konanie v súvislosti s rozhodovacou činnosťou správneho orgánu v prípade, že:

- ide o konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb (tzv. pozitívne vymedzenie rozsahu pôsobnosti),
- osobitný zákon výslovne aplikáciu správneho poriadku nevyklučuje (tzv. negatívne vymedzenie rozsahu pôsobnosti).

Konanie správneho orgánu predstavuje stanovený postup, ktorý správny orgán musí dodržiavať pri rozhodovaní v konkrétnych veciach. Výsledkom rozhodovania ako prejavu výkonu verejnej moci správneho orgánu je vydanie rozhodnutia, ktoré sa vzťahuje na právne postavenie fyzických a právnických osôb.

Správny poriadok je procesnoprávnym predpisom, ktorý má všeobecný charakter. Vyššie citovaná novela správneho poriadku výslovne zakotvila

tzv. subsidiárny charakter správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom upravujúcim rozhodovanie správnych orgánov. To znamená, že ak osobitný zákon úplne nevylúčil uplatňovanie správneho poriadku, správny orgán pri rozhodovaní podľa tohto osobitného zákona použije zákon č. 71/1967 Zb. v plnom rozsahu.

Keďže citovaná novela správneho poriadku vypustila ustanovenie § 2, ktoré upravovalo prípady, v ktorých bolo použitie správneho poriadku vylúčené (podľa ods. 2 písm. a/ sa ustanovenia tohto zákona nevzťahovali na postup, v ktorom správne orgány rozhodujú o právnych pomeroch organizácií, pracovníkov alebo funkcionárov, ak tieto pomery súvisia s ich podriadenosťou orgánu, ktorý o veci rozhoduje, alebo na postup, v ktorom správne orgány rozhodujú o právnych pomeroch organizácie pri riadení ich hospodárskej činnosti), správny poriadok je treba aplikovať na každý rozhodovací proces, výsledkom ktorého je vydanie správneho aktu autoritatívnym spôsobom ovplyvňujúceho právne postavenie fyzických a právnických osôb s výnimkou prípadov, že osobitný zákon použitie správneho poriadku výslovne vylučuje.

Podľa odvolacieho súdu na rozhodnutie ministra podľa § 22 ods. 1 a 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sudcoch) o dočasnom pozastavení funkcie sudcu sa vzťahuje zákon o právnom konaní, keďže zákon o sudcoch výslovne nevylučuje aplikáciu Správneho poriadku a nemá ani osobitnú procesnú úpravu procesného postupu, ktorého výsledkom je vydanie aktu ovplyvňujúceho právne postavenie sudcu, ktorým rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení funkcie sudcu podľa odvolacieho súdu nesporne je.

S ohľadom na tzv. subsidiárny charakter správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom odvolací súd zastáva názor, že na rozhodovanie ministra v zmysle ustanovenia § 22 ods.1 a 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich v znení neskorších prepisov sa vzťahuje správny poriadok.

Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zásady odvolací súd, zhodne s názorom krajského súdu, dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného 2/ treba považovať za individuálny správny akt týkajúci sa práv žalobcu, pričom jedným zo základných práv subjektu je možnosť domôcť sa svojich práv na príslušnom orgáne v rámci správneho konania, resp. na súde. Nestotožnil sa preto s argumentáciou žalovaného 2/, že o individuálny správny akt v tomto prípade nejde.

Zákonodarca zakotvil v ustanovení § 61 správneho poriadku právo brániť sa proti prvostupňovému rozhodnutiu podaním riadneho opravného prostriedku, ktorý nazval rozkladom.

Správny poriadok výslovne ustanovuje, že právomoc rozhodnúť o rozklade má vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

V zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Rozhodovanie v prvom i druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa. Pri rozhodovaní o rozklade ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia.

Osobitná (rozkladová) komisia má postavenie poradného orgánu. Správny poriadok neupravil kreovanie týchto komisií. Vedúci ústredného orgánu štátnej správy v praxi postupujú podľa zásad na zriaďovanie a činnosť osobitných (rozkladových) komisií, schválených uznesením vlády Slovenskej republiky č. 1211 z roku 2002. V zmysle týchto zásad môže byť komisia vedúceho ústredného orgánu štátnej správy jeho stálym odborným poradným orgánom, alebo takúto komisiu môže zriadiť aj ad hoc.

Keďže správny poriadok jednoznačne zakotvuje, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhoduje na základe návrhu osobitnej komisie, treba dospieť k záveru, že osobitná komisia má len postavenie jeho poradného orgánu. Preto jej návrh na rozhodnutie vedúceho ústredného orgánu štátnej správy nezaväzuje. V praxi nie je vylúčené, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhodne inak, ako mu navrhla rozkladová komisia.

Je pravdou, že rozhodnutie žalovaného 2/ správnym poriadkom stanovené náležitosti (§ 47) neobsahuje a neobsahuje ani poučenie o opravnom prostriedku – rozklade. Samotná táto skutočnosť však podľa názoru odvolacieho súdu nespôsobuje nulitu rozhodnutia.

Právoplatné rozhodnutie žalovaného 2/ - ministra ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o rozklade na základe návrhu rozkladovej komisie, podlieha preskúmvacej právomoci súdu na základe podanej žaloby (§ 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku).

Žalobca však rozklad proti rozhodnutiu žalovaného nepodal. Tým, že žalobca napadol žalobou prvostupňové rozhodnutie žalovaného, nevyčerpал všetky riadne opravné prostriedky, čím neboli splnené podmienky stanovené Občianskym súdnym poriadkom na postup súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 2) a nebola daná právomoc súdu na konanie vo veci žalobcu. Krajský súd preto správne konanie zastavil s poukazom na § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keďže prvostupňové rozhodnutie nemôže byť v danom prípade samo o sebe bez ďalšieho predmetom preskúmania súdom.

V súvislosti s namietaným rozhodnutím žalovaného 1/ odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, ktorý správne konštatoval, že rozhodnutie žalovaného 1/ (uznesenie Súdnej rady SR č. 317 zo dňa 02.07.2008), ktorým súdna rada konštatovala, že návrh žalobcu na zrušenie rozhodnutia žalovaného 2/ nezískal dostatočný počet hlasov, nie je možné považovať za individuálny správny akt, dotýkajúci sa práv žalobcu, ktorý by podliehal prieskumu súdu. Vzhľadom na povahu uznesenia Súdnej rady SR preto odvolací súd dospel k zhodnému záveru so záverom krajského súdu, že predmetné rozhodnutie žalovaného 1/ nemôže podliehať súdnemu prieskumu pred všeobecným súdom, a preto, ak krajský súd konanie o návrhu žalobcu o preskúmanie predmetného rozhodnutia zastavil, rozhodol vecne správne.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky už vo viacerých veciach (napr. I. ÚS 83/06, III. ÚS 79/04) zaujal názor, že výsledok hlasovania v Súdnej rade (ako samosprávnom orgáne sui generis, ktorý vykonáva pôsobnosť aj orgánu verejnej správy, pretože sa podieľa na riadení a správe súdov- I. ÚS 62/06) sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť. Ústavná a zákonná úprava nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti rozhodnutiu, hoci súdny prieskum postupu, ktorý predchádza vydaniu takéhoto rozhodnutia vylúčený nie je. O takýto prípad sa však v danej veci nejedná, preto odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Na správnosti záverov krajského súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, nemenia nič ani skutočnosti, ktoré žalobca ako „novoty“ dodatočne uvádza v doplneniach podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutie žalovaného 2/ o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nie je rozhodnutím konečným, ale iba dočasným a práve okolnosti, ktoré žalobca uvádza v doplneniach podaného odvolania budú bezpochyby dôležitou právnou otázkou, ktorou sa bude musieť bezpochyby disciplinárny súd, pokiaľ sa nimi bude žalobca ako dotknutý sudca brániť, v predmetnom disciplinárnom konaní proti žalobcovi zaoberať.

Odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že žalobca ako dotknutý sudca môže žiadať žalovaného 1/ o zrušenie takéhoto rozhodnutia opakovane po uplynutí štyroch mesiacov od posledného rozhodovania (§22 ods. 5 zákona o sudcoch), v rámci ktorého môže využiť uvedené skutočnosti na podporu svojho tvrdenia o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného 2/.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku s poukazom na § 246c ods. 1 a § 250k

ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keďže žalobca v konaní úspech nemal a žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 2. septembra 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová